

РЕШЕНИЕ

№ 455

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5286** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е административно, по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 144, ал. 1 от с.к.

Постъпила е жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], [улица], представлявано от Б. Б., против Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК (АУЗ) № СВ 67779-1 от 18.12.2018 г., издаден от С. Г. – Главен експерт Дирекция МПДТР при [община], потвърден с Решение № 70-00-687/1 от 18.02.2019г. от Директора на Дирекция "Местни приходи от данъци, такси и реклама" при [община], с който е определен дължим данък върху недвижимите имоти (ДНИ) в размер на 1501, 33 лева и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2730,44 лв. за периода 2017 - 2018 г., както и съответстващите на тези задължения лихви, начислени до 18.12.2018 г.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради нарушение на процесуалните правила и несъответствието му с материалния закон и с целта на закона. Твърди се, че не са налице предпоставките за издаване на акт по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, като акта е издаден без да е спазена формата с гласно нормата на чл.59,ал.2, т.4 АПК. Възражава се и по същество срещу определеното от административния орган предназначение на имота, въз основа, на което са изчислени дължимите ДНИ и ТБО. Направено и възражение за неясно и неправилно определяне на дължимите данъци. Излага наличие на процесуално нарушение при издаване на

акта, в резултат на извършени изчисления, без да се съобрази органа, с наличието на подадена декларация с вх.№ ДК14012339/22.12.2015г. за предеклариране предназначението на имота за „жилищна сграда“, както и дали акта е съобразен с подадените декларации за освобождаване от такса за услугите по сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоразения, съответно на 24.11.2016г и 28.11.2017г., относими за данъчни периоди 2017 и 2018г. Наведени са възражения за неправилност на математическите изчисления. Жалбоподателят, представляван от адв. П. иска се съдът да отмени Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СВ 67779-1 от 18.12.2018 г. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата - Директора на Дирекция "Местни приходи от данъци, такси и реклама“ при [община] редовно призован не изпраща представител, изразява с писмено становище неоснователност на жалбата, тъй като оспореният акт не страда от наведените в жалбата пороци, водещи до неговата незаконосъобразност.

СГП - редовно призована не изпраща представител.

След като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по делото, становищата на страните, въз основа на съвкупната им преценка и с оглед нормата на чл. 160 от ДОПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С данъчна декларация по чл.14 от ЗМДТ вх. № 11300/30.06.2010 г. (л. 70-76 от а.д.702/2019/), подадена от жалбоподателя, са декларирани недвижими имоти, подробно описани в Нотариален акт № 162, том V, рег. №6392, нот.д. 887 от 2005 год. по описа на Нотариус Б. К. - № 290 в регистъра на Нотариалната камара/л.86-87/. За партерен етаж-част от сграда, с площ 285 кв. м., прилежащата изба с площ от 85 кв. м., както и 113,35 ид.ч. от земята, върху която е построена сградата. Административният адрес на имотине е [населено място], [улица]. Идентификаторът на партерния етаж е 07079.610.209.1.6. Имотите са заведени под партиден №[ЕИК] 001_313611, като земя и сграда.

С декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ, приложена към декларация по чл.14 от ЗМДТ вх. № 11300/30.06.2010 г. (л. 77-80 от а.д.702/2019/),имота е деклариран като нежилищен имот.

С декларация по чл.14 от ЗМДТ №ДК 14012339/22.12.2015 г. (л. 48-56 от а.д.702/2019/), подадена от жалбоподателя, е деклариран процесния недвижим имот, с подробно описание в Нотариален акт № 162, том V, рег. №6392, нот.д. 887 от 2005 год. по описа на Нотариус Б. К. - № 290 в регистъра на Нотариалната камара/л.86-87/.с партиден №[ЕИК] 001_313611, като жилищен.

Въз основа на декларацията е изготвен констативен протокол № П012742/14.01.2016г./л.67-68/. Изготвено е писмо изх.№ 70-00-8847/1/ 20.01.2016г. от директор ДМПДТР при [община]/л.66/, с което се заявява на жалбоподателя, че относно коригиращата декларация по чл.14 от ЗМДТ №ДК 14012339/22.12.2015 г. облагането на процесния имот ще се извършва по декларацията по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ 11300/30.06.2010г. В тази връзка е подадено възражение от дружеството с вх.№

70-00-8847/2/ 04.02.2016г.Изготвено е становище от гл.експерт Дирекция УТ в [община], относно конструкцията на сградата.

На основание чл. 14,ал.3 и чл.18,ал.3 от НОАМТЦУПОБ [фирма], ЕИК[ЕИК] е подало декларации за освобождаване от такса за услугите по сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съображения, съответно на 24.11.2016г. и 28.11.2017г.

Декларация от 24.11.2016г. чл. 14,ал.3 от НОАМТЦУПОБ, в едно с известие за доставяне /л.16-17/ е подадена от [фирма], в качеството му на собственик на имот партиден №[ЕИК].001, представляващ земя и жилищна сграда, с адрес [населено място], [улица] /процесния имот/, с която декларира имота като жилищен и че няма да се използва през цялата 2017г.

Декларация от 28.11.2017г. чл. 18,ал.3 от НОАМТЦУПОБ, в едно с известие за доставяне /л.14-15/ е подадена от [фирма], в качеството му на собственик на имот партиден №[ЕИК].001, представляващ земя и жилищна сграда, с адрес [населено място], [улица], с която декларира процесния имот като жилищен и че няма да се използва през цялата 2018г.

С платежно нареждане от 05.12.2018г./л.6/ жалбоподателят е платил в полза на [община] такса битови отпадъци за 2017г., главница и лихва в р-р на 94,49 лв.по партидата на имота.

С платежно нареждане от 05.12.2018г./л.6/ жалбоподателят е платил в полза на [община] данък недвижими имоти за 2017г., главница и лихва в р-р на 551,18 лв. по партидата на имота.

С платежно нареждане от 31.12.2018г./л.18/ жалбоподателят е платил в полза на [община] такса битови отпадъци за 2018г., главница и лихва в р-р на 96,29 лв.по партидата на имота.

С платежно нареждане от 31.12.2018г./л.18/ жалбоподателят е платил в полза на [община] данък недвижими имоти за 2018г., главница и лихва в р-р на 561,63 лв. по партидата на имота.

С Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СВ 67779-1 от 18.12.2018 г., издаден от С. Г. – Главен експерт Дирекция МПДТР при [община] са установени в тежест на жалбоподател задължения за ДНИ и ТБО и лихви върху тях за нежилищен недвижими имоти с адрес [населено място], [улица]. за периода 2017 г. - 2018 г. – ДНИ в размер на 1501, 33 лева и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2730,44 лв., общо в размер на 4231,77 лв. за периода 2017 - 2018 г. С акта е приспадната внесена от жалбоподателя сума за ДНИ за 2017г. в размер на 308,52 лв., като е определена главница за ДНИ и ТБО в общ размер на 3923,25 лв., в едно с лихви в размер на 310,50 лв.изчислени към 18.12.2018г. или общо задължения в размер на 4233,75 за периода 2017г. и 2018г.

Актът е издаден на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1-5, чл.1,

ал.2, чл.9 и чл. 9б от ЗМДТ и въз основа на база данни в информационния масив на Дирекция МПДТР при [община] по данъчна декларация по чл. 14 от ЗМДТ на задълженото лице. Според обстоятелствената част на АУЗ в информационната база данни на Дирекция МПДТР при [община] въз основа на данъчна декларация вх. № 11300/30.06.2010 г. (л. 70-76 от преписката), подадена от жалбоподателя, като вземането е изчислено за недвижими имоти, подробно описани в Нотариален акт № 162, том V, рег. №6392, нот.д. 887 от 2005 год. по описа на Нотариус Б. К. - № 290 в регистъра на Нотариалната камара/л.86-87/. И по - конкретно задълженията в акта са установени за партерен етаж-част от сграда, с площ 285 кв. м., прилежащата изба с площ от 85 кв. м., както и 113,35 ид.ч. от земята, върху която е построена сградата. Административният адрес на имотине е [населено място], [улица]. Идентификаторът на партерния етаж е 07079.610.209.1.6. Имотите са заведени под партиден №[ЕИК] 001_313611, като земя и сграда.

В акта се твърди, че по посочената данъчна партида се отчитат неплатени задължения по ЗМДТ - за ДНИ и ТБО.

В табличен вид в АУОПВ се посочват дължимите суми за ДНИ и ТБО и лихви върху тях по години за периода 2017 г. - 2018 г. ,като също така е посочено, че задълженията са по декларация № 11300/30.06.2010 г. за имоти с партиден № №[ЕИК] 001_313611 на адрес [населено място], [улица]. Въз основа на описаните установявания, органът по приходите е постановил, че от данъчнозадълженото лице не са извършени плащания за погасяване на дължимите МДТ и законни лихви, поради което на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК с издадения АУОПВ са установени дължими от жалбоподателя общински публични вземания по видове, периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени до 18.12.2018 г. (описани в табличен вид) на обща стойност 4233,75 лв.

Актът е връчен на жалбоподателя на 11.01.2019 г. (виж разписка на л. 60 от преписката) и е оспорен в цялост от него по административен ред с жалба от 24.01.2019 г. С Решение № 70-00-687/1 от 18.02.2019г. на Директора на Дирекция "Местни приходи от данъци, такси и реклама“ при [община] е потвърден Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК № СВ 67779-1 от 18.12.2018 г., издаден от С. Г. – Главен експерт Дирекция МПДТР при [община]. Решението е връчено на 13.03.2019г.

На 27.03.2019 г. е подадена жалба до съда, чрез директора на Дирекция МПДТР при [община], срещу издадения АУОПВ.

Съдът два пъти е дал указания от отвентика да представи доказателства на осн. чл. 163,ал.3, вр. чл.170, ал.1 АПК, вр. П.. 2 от ДР на ДОПК да установи съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.указанията са дадени с разпореждането за насрочване и конкретни указания в протокол от о.с.з от 21.11.2019г.

Ответника е представил допълнително декларация по чл.17,ал.1 от ЗМДТ вх.№ 1612/30.11.2006г., с която процесния имот е деклариран като нежилищен имот.

Постъпило е и писмо, с което е посочено основанията за издаване на процесния акт – потвърждава се, че е издаден на осн. чл.107, ал.3 ДОПК, хипотезата, когато задължението не е платено в законоустановения срок.Поддържа се, че акта е издаден въз основа на декларация № 11300/30.06.2010 г., с която имота е деклариран като нежилищен, данъчната оценка на имотите, послужила за основа на изчисленията на административния орган и ставката за двата периода, които обхваща акта – 1,75 %. Моли съда да потвърди оспорения акт.

В хода на съдебното производство е допусната и изготвена СИЕ, по която ВЛ дава заключение във вр. с въпросите както следва: Да се изчисли данъчната оценка за 2017 г. и 2018 г., съобразно данните, подадени от дружеството в декларация № ДК 14012339 от 22.12.2015 г., с посочената в декларацията базисна стойност, като жилищна сграда др.; При изчисляване на Км /коэффициент за местоположение/ да се вземе предвид колона 7 от Таблица 3 по чл.6 от Приложение № 2 към ЗМДТ; Да се изчислят ДНИ и ТБО за 2017 г. и 2018 г., съобразно изчислената ДО по т. 1 и т.2, като се вземат предвид и подадените от дружеството декларации за неползване за 2017г и 2018г.

Подробно са изготвени изчисленията, съобразно приетото от органа, като данни и база /данъчна оценка на сградата и земята/ и въз основа на приетото от [община], като ДНИ, изчислен от органа възлиза, както следва за 2017г.-752,30 лв, а за 2018г. – 749,02лв. ТБО за 2017г. – 1365,22 лв., а за 2018г.- 1365,22 лв.

Експертизата при изготвяне на заключението е направила изчисления на данъчната оценка на имота, която се разминава с изчислената от органа по приходите данъчна оценка на имота, а от там са установени и различни стойности на дължимите данъци и такси. Данъчната оценка на сградата по изчисления на органа по приходите съответно за 2017г. е 299876,00 лв. а за 2018г. 297988,92 лв., докато експертизата дава изчисления за 2017г. в размер на 93184,00 лв., а за 2018г. в размер на 92600,39 лв. Различни са изчисленията и за данъчната оценка на земята. Изчисленията на органа по приходите за 2017г. за в размер на 8466,11 лв., а за 2018г. – 8466,11лв. Докато изчисленията на експертизата са за 2017г. в размер на 2630,85 лв. и за 2018г. в размер на 2630,85 лв. Подробно са изготвени изчисления, съобразно твърдяното от жалбоподателя/данъчна оценка на сградата и земята/, като ДНИ, изчислен от експертизата възлиза, както следва за 2017г.-326,14 лв, а за 2018г. – 324,10лв. ТБО за 2017г. – 1365,22 лв., а за 2018г.- 1365,22 лв.

Съда приема изготвената експертиза като безпристрастна и относима, към предмета на делото и кредитира заключението на ВЛ като аргументирано и съобразено с доказателствата по делото и нормативната уредба. По делото не са постъпили възражения относно заключението на ВЛ.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в 14 денвен срок от връчване на решението на ответника, от надлежна страна, имаща право и интерес от

оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК органът по приходите установява размера на дължимия данък, когато не е подадена декларация и не е извършена ревизия. По силата на чл. 4, ал. 3 вр., ал. 1 от ЗМДТ в производствата по установяване на местните данъци служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Оспореният АУОПВ е издаден от главен експерт С. Г., като служител на общинската администрация, имащ права и задължения на орган по приходите, определен като такъв с нарочна заповед на кмета на общината по чл. 4, ал. 3 и ал.4 от ЗМДТ - Заповед № 1681/01.07.2014 г., на Кмета на [община] (л 89).

Административният акт е в предписаната от закона писмена форма като съдържа фактически и правни основания за издаването му, които позволяват извършването на проверка за законосъобразност от страна на съда. В случая от фактическа страна органът по приходите се е позовал на наличните данни от информационната система на Дирекция МПДТР при [община] по подадена от жалбоподателя данъчна декларация за процесния имот. От правна страна актът е мотивиран с нормата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, както и по същество с разпоредби от ЗМДТ, регламентиращи определянето на ДНИ и ТБО. Доколко мотивите на органа по приходите са пълни, достатъчни и обосноваващи издадения административен акт, е въпрос на материалната законосъобразност на акта.

При преценката за спазване на процесуалните правила и материалния закон при издаване на акта, съдът констатира следните нарушения:

По спазване на процесуалните правила.

В случая съдът намира, че оспорения АУОПВ е постановен при наличие на съществено нарушение на процесуалните правила, като е налице и несъответствие с материалния закон поради необоснованост на акта.

Според съдържанието на издадения АУОПВ на жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК са определени дължими публични вземания за ДНИ и ТБО и лихви, за притежаван от жалбоподателя недвижим имот, състоящ се от партерен етаж-част от сграда, с площ 285 кв.м., прилежаща изба с площ 85 кв.м., както и 113,35 ид.ч. от земята, върху която е построена сградата.Имота е деклариран като земя и сграда.

Съгласно чл. 107, ал. 1 от ДОПК, когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон. С разпоредбата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, послужила като основание за издаване на акта, е регламентирано, че размерът на задължението по, ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може

да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. Видно е, че разпоредбата урежда няколко хипотези, при които се издава акт за установяване на задължение, както е АУОПВ. На първо място това може да стане по искане на данъчнозадълженото лице.

В случая няма спор, че такова искане не е отправяно до органа по приходите. На следващо място акт по чл. 107, ал. 3 от ДОПК може да бъде издаден и по служебен почин, но в изрично предвидените в кодекса хипотези, а именно - 1) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 2) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия и 3) въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. Безспорно последната хипотеза не е относима към настоящия случай, доколкото не се касае за публични задължения, за които не се изисква подаване на декларация.

В оспорения АУР органът по приходите е посочил, че е от данъчнозадълженото лице не са внесени дължимите суми за данък недвижими имоти /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/, т.е. позовал се е на втората от цитираните по-горе хипотези, а именно - когато задължението не е платено и не е извършена ревизия.

При съвкупен анализ представените с преписката доказателства, съдът установи, че с данъчна декларация по чл.14 от ЗМДТ вх. № 11300/30.06.2010 г. жалбоподателя е деклариал недвижими имоти, описани в Нотариален акт № 162, том V, рег. №6392, нот.д. 887 от 2005 год. по описа на Нотариус Б. К. - № 290 в регистъра на Нотариалната камара. Имота е заведен под партиден №[ЕИК] 001_313611, като земя и сграда и е деклариран като нежилищен имот с приложена към горната декларация, Декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ, неразделна част от нея.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателят е подал Декларация от 24.11.2016г. чл. 14,ал.3 от НОАМТЦУПОБ, с която декларира процесния имот партиден №[ЕИК].001 като жилищен и че няма да се използва през цялата 2017г. [фирма], в качеството му на собственик на имот партиден №[ЕИК].001 е подал също така Декларация от 28.11.2017г. чл. 18,ал.3 от НОАМТЦУПОБ, с която декларира процесния имот като жилищен и че няма да се използва през цялата 2018г.

Въпреки указанията на съда и дадената възможност, ответника не е

предоставил доказателства, а и не твърди, че е проведено производство по реда по чл.103 от ДОПК във вр. с подадените коригиращи декларации, съответно - Декларация от 24.11.2016г. чл. 14,ал.3 от НОАМТЦУПОБ, и Декларация от 28.11.2017г. чл. 18,ал.3 от НОАМТЦУПОБ. Не се установи изчерпване на реда по чл.103 от ДОПК за жалбоподателя, тъй като не е изискано от същия да подаде коригираща декларация. Освен това жалбоподателят не е запознат в хода на производството, преди издаването на акта.

Безспорно по делото е установено, че платените вноски за ДНИ и ТБО съответно за 2017г. и 2018г. не са отразени в пълен обем от данъчния орган и не са изложени мотиви в тази връзка.

Както вече се посочи чл. 107, ал. 3 от ДОПК допуска възможност АУЗ да бъде издаден служебно при констатиране на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, то тази възможност е ограничена само за случаите, в които е изчерпан редът по чл. 103 ДОПК за коригиране на подадена данъчна декларация. По делото няма данни, а и не се твърди от ответника, да е провеждано производство по коригиране на данъчната декларация за периода 2017г. и 2018г.

Актът е издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК. На това основание АУЗД се издава след изпълнение на разписана в закона процедура: по искане на задълженото лице, в 30-дневен срок от искането; служебно, при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103 ДОПК; въз основа на собствени данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. Въпреки дадените на органа указания от съда, ответника не е ангажирал доказателства, че е издал АУЗД служебно при втората или третата хипотеза. Още повече, по делото не е спорно, че [фирма] е подавало декларации и е плащало задълженията си, но в друг размер.

Издаването на акт по чл.107, ал.3 от ЗМДТ при липса на основание за това и оспорвани данни за облагането, представлява съществено процесуално нарушение, което на собствено основание води до незаконосъобразност на акта.

Редът по чл. 103 ДОПК не е изчерпан, тъй като не е изискано от [фирма] да подаде коригираща декларация

Всичко изложено до тук сочи, че при издаване на оспорения АУЗ е проведено служебно производство по установяване на публични общински вземания без да са налице предпоставките на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, което съставлява съществено процесуално нарушение. /В този смисъл е и съдебната практика на ВАС, пр. Решение № 765 от 19.01.2018г. по адм. Дело № 9272/2016 г., VII отд. на ВАС/

По приложение на материалния закон.

Отделно от това издаденият АУОПВ се явява и материално незаконосъобразен поради несъответствие в изложените от органа мотиви. Съдът констатира, че от фактическа страна органът по приходите е посочил, че се отчитат неплатени данъчни задължения по ЗМДТ по цитираната в акта данъчна партида на жалбоподателя, която е открита въз основа на подадената от него данъчна декларация по чл. 14 от ЗМДТ. Партидата включва целия имот, представляващ парцел (земя) и част от сграда. Актът не съдържа изрично посочване на дължимите ДНИ и ТБО за всеки обект от имота. Съпоставката на определените задължения с посочените от органа данъчни основи за облагане с ДНИ и ТБО и приложимите промилни показатели сочи, че установените с АУОПВ задължения очевидно са частични, но никъде в акта или в друг документ от представената по делото преписка, не се сочи да се касае за частично определяне на задължения.

Липсва посочен размера на задълженията за ДНИ и за ТБО за целия имот, така като е описан в АУОПВ, дали има заплатена някаква част от тези дължими задължения и евентуално остатък за плащане.

Съдът, макар и да се произнася като инстанция по същество по силата на чл. 160 от ДОПК, не разполага с правомощия да допълва или доразвива мотивите на органа по приходите, когато такива не са формулирани. Липсата на съображения, в акта, от които да може да се установи от какво точно произлизат установените задължения, както и кои точно обекти касаят, възпрепятства възможността на съда да извърши преценка за материалната законосъобразност на издадения акт. Анализът на съда не може да почива на предположения за мотивите на органа, изведени косвено от някои от доказателствата по преписката.

В обобщение на всичко изложено до тук настоящия съдебен състав счита, че оспорения в настоящото производство АУЗ по чл.107, ал.3 от ДОПК е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора и направеното то жалбоподателя искане за присъждане на разноски на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата от 1450 лв. включваща заплатените от него 50 лв. държавна такса, 200 лв. депозит за изготвяне на СИЕ и 1200 лв. адвокатски хонорар.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК (АУЗ) № СВ 67779-1 от 18.12.2018 г., издаден от С. Г. – Главен експерт Дирекция МПДТР при [община], потвърден с Решение № 70-00-687/1 от 18.02.2019г. от Директора на Дирекция "Местни приходи от данъци, такси и реклама" при [община], с който е определен дължим данък върху недвижимите имоти (ДНИ) в размер на 1501, 33 лева и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2730,44 лв. за периода 2017 - 2018 г., както и съответстващите на тези задължения лихви, начислени до 18.12.2018 г.

ОСЪЖДА [община] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със със седалище [населено място], [улица], представлявано от Б. Б., сумата от 1450 (хиляда четиристотин и петдесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: